

Til § 9.

Bestemmelsen, der er ny i forhold til den gældende beskæftigelseslov, betyder en lovfæstelse af arbejdsministeriets praksis med hensyn til beskæftigelsesarbejdernes udførelse ved iværksætterens egen foranstaltning eller ved licitation. Det foreslås, at de pågældende arbejder skal udføres enten ved den pågældende kommunes eller statsinstitutions egen foranstaltning eller ved bortgivelse, helt eller delvis, i entreprise efter stedfunden offentlig licitation. Arbejdsministeren kan fravige denne bestemmelse, hvor omstændighederne måtte tale derfor.

I hidtidig praksis har arbejdsministeriet efter særskilt bedømmelse i det enkelte tilfælde undladt at kræve afholdelse af licitation ved visse, særlig komplicerede arbejder, hvis udførelse kræver specielle tekniske forudsætninger. Dette gælder bl. a. ved visse rensningsanlæg, havne- og molearbejder m. v. Man har ligeledes undladt at kræve licitation i tilfælde, hvor et arbejde udføres parcelvis, og hvor der har været afholdt licitation vedrørende udførelsen af det første afsnit af arbejdet, idet man har tilladt, at efterfølgende afsnit udføres af samme entreprenør, som har udført første afsnit; forudsætningen herved har dog været, at de efterfølgende afsnit udføres på grundlag af de ved licitationen fastsatte enhedspriser m. v. Endelig har man undladt at stille krav om licitation ved plantningsarbejder, ved foranstaltninger for erhvervshæmmede samt ved foranstaltninger af særlig karakter, herunder foranstaltninger for musikere og kontorfunktionærer.

Indførelsen af en regel om afholdelse af licitation i selve loven imødekommer i det væsentlige det af medlemmer af partiet Venstre og Det konservative Folkeparti stillede forslag under pkt. 2.

Ved de mindre omfattende arbejder, som udføres i henhold til lovforslagets afsnit II, har man ikke ment direkte at burde fastsætte tilsvarende bestemmelser vedrørende udførelsesmåden, men i medfør af lovforslagets § 22 vil arbejdsministeren have adgang til i det omfang, hvori det skønnes hensigtsmæssigt, at lade bestemmelsen få virkning på visse af disse arbejder, hvilket formentlig kun vil have interesse for de større af disse.

Til § 10.

Bestemmelsen svarer til § 5, stk. 1—4, i den gældende beskæftigelseslov og er opretholdt under hensyn til, at arbejdernes udførelse i akkord må antages i særlig grad at virke fremmende på den ledige arbejdskrafts optræning.

Til § 11.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 6. Dog er aldersgrænsen for henvisningen forhøjet til 67 år, svarende til aldersgrænsen for opnåelse af folkepension. Endvidere har man ment at burde nedsætte grænsen for ikke-forsørgere, der fortrinvis kan henvises til beskæftigelsesforanstaltninger, fra 50 til 40 år.

Bestemmelsen i den nugældende lovs § 6, stk. 3, om en vis tids forudgående ledighed som betingelse for henvisning foreslås opretholdt i lovforslagets § 11, stk. 3, idet man mener, at disse større beskæftigelsesforanstaltninger fortsat bør forbeholdes til optræningen af de langvarigt ledige. Adgangen for arbejdsministeren til mere generelt at dispensere fra henvisningsbestemmelserne, herunder fra kravet om 100 dages ledighed, foreslås bibeholdt i lovforslagets § 11, stk. 4, hvorved bemærkes, at der ved arbejdsministeriets cirkulære af 19. december 1950 er givet arbejdsanvisningskontorerne en almindelig bemyndigelse til i tilfælde, hvor ledigheden i det pågældende område er i særlig grad tyngende, og der ikke i fornødent omfang findes egnet arbejdskraft blandt de arbejdsløse, som inden for det sidste år har haft en ledighed af 100 dage eller derover, at henvisse arbejdere, der inden for det sidste år har haft en ledighed af 50 dage eller derover.

Fremdeles foreslås det, at reglen i lovens § 6, stk. 3, 2. punktum, om, at mindst 25 pct. af de til arbejdet medgåede arbejdstimer skal være udført af særligt langvarigt ledige, lempes noget, jfr. lovforslagets § 11, stk. 3, 2. punktum.

Bestemmelsen i den gældende lovs § 6, stk. 4, om adgang for arbejdsministeren til at dispensere fra henvisningsbestemmelserne foreslås ændret, således at adgangen til at give dispensationen overlades arbejdsanvisningskontoret i tilfælde, hvor den pågældendes henvisning er af væsentlig betydning for arbejdets udførelse. Herved vil et ikke ringe antal sager, som hidtil har været forelagt for arbejdsministeriet, kunne afgøres lokalt. Det er i øvrigt hensigten administrativt at fastsætte, at arbejdsanvisningskontorerne inden for visse rammer på egen hånd kan godkende forlængelse af henvisningsperioderne i særlige tilfælde, således at også disse sager fremtidig vil kunne afgøres lokalt.

På samme måde vil arbejdsministeriet blive aflastet for en del ekspeditioner ved den foreslåede nye bestemmelse i stk. 5 om, at arbejdsanvisningskontorerens afgørelser vedrørende henvisnings spørgsmål kan indankes for arbejdsdirektoratet.

Bestemmelsen i stk. 6 betyder lovfæstelse af en hvert år på finansloven optagen tekstanmærkning.